

XXV. ÉVFOLYAM, 2016/3. SZÁM

2016. ŐSZ

franka

**Jeromos atyára
emlékeztünk**

7. oldal

Vitorlástábor
Árpád atyával

8. oldal

**Dr. Bablona Ferenc
István emlékei**

9. oldal

Öregdiák hírek

10. oldal

A Ferences
Ösztöndíj Alapítvány
sikeres pályázói

17. oldal

Interjú:

**Norbert testvér,
a legfiatalabb
prefektus**

Az ereklyét látni és tapintani kell

* Szent Ferenc tranzitusának ünnepe

Az ember az érzékszerveivel szereti megérinteni, megtapogatni, látni és érezni azt, akit szeret.

Assisi Szent Ferenc legendájából ismerjük földi életének utolsó napját. Ezen a napon Szent Ferencatyánka betegszobából hordágyon az Angyalos Boldogasszony kolostromából elvittette magát a San Damiano-i kolostorba testvérei segítségével. Az úton még látni kívánta szeretett városát, Assisit. S látni, találkozni szeretett volna Klárával, valamint leányai-val is. Ezekben a találkozásokban Ferenc az érzékszerveivel szeretete volna látni azt, amit vagy akit szeretett.

Ezt a napot a ferences közösség minden évben ünneppé tette. Minden ferences közösség az érzékszerveivel szeretné látni vagy tapintani a rendalapító szentet, Ferencet. Azok az ereklyék, amelyek megőriztek valamit Ferencből, az emberi érzékszervek által válnak láthatóvá és tapinthatóvá.

A tranzitus ünnepe emlékezik meg erről a napról. A közös ferences imádságunkban szinte együtt imádkozzuk Ferencet az azt a földi halál és az égi születés pillanatában imádkozott a testvéreivel. Szinte megelevenedik a közösség szemei előtt a boldog átmenet pillanata. S ahogy akkor a társak érintették Ferencet, úgy a kései utódok is az ereklye által érintik, tapintják vagy megcsókolják azt a tárgyat, amely Ferenc ereklyéje.

Az ereklyék által az emberi érzékszervek közel hozzák az emberi testhez a Szentet.

A váci ferences templomból az idők során eltűnt Szent Ferenc ereklyéje. Amikor az itteni ferences templomot és kolostort 300 évvel ezelőtt megalapították, biztos volt Szent Ferencről ereklye. Az elmúlt években vagy Szentendréről, vagy Szécsényből, vagy Pestről kértem erre az ünnepre ereklyét, mert az emberi érzékszerveken az ünnepen látni és tapintani szeretnék a Szentet.

A nyár folyamán a pesti rendházba két holland fiatal ember kopogtatott be, és egy csomagot adtak át a kolostor számára. Ebben a csomagban ereklyék sokasága volt becsomagolva. Egy kis levélke is kíséerte az ereklyéket. Az egyik holland ferences testvér összegyűjtötte a holland ferences helyeken levő ereklyéket, s megőrzésre Magyarországra menekítette őket a hitelesítő okiratokkal együtt. Az ereklyék között megtalálható Szent Ferenc atyánk ereklyéje is. Ennek köszönhetően idén a váci ferences templom tranzitus ünnepén is volt ereklye, amely az emberi érzékszervek számára elengedhetetlen tartozék.

Ugyanakkor el kell gondolkodnunk az ismeretlen holland ferences testvér cselekedetén. Vajon miért küldi éppen Magyarországra megőrzés céljából a több száz éve féltve őrzött ereklyéket?

Tisztelet és félelem lehet ebben az összegyűjtött ereklyékkel teli csomagban! Félelem egy új világ ereklyéket meggyalázó viharától. S tisztelet annak a kétezer éves keresztény múltnak, amely a búcsújárás lelkületét megőrizte a hívő emberi lélekben. Az ereklyék a búcsújárás alapját jelenti. Nemcsak a kereszténységben, hanem minden világvallásban. Számunkra a keresztény szentek adják az alapot a búcsújárásainknak. S ha kidobjuk a hívő kultúránkból, akkor megszűnik a búcsújárás emberbe beleívódott több ezer éves lelkülete.

Ahogy Assisi Szent Ferenc földi életének utolsó napján az érzékszerveivel látni és tapintani szeretete volna szeretett városát és lelki társát, úgy mi is érzékszerveinkkel látni és tapintani szeretnénk azt a valakit, akit szeretünk: a rendalapító Atyánk földi maradványait. Magát az ereklyét. Ezért ünnep a tranzitus imádságos lelkületében Szent Ferenc atyánk ereklyéjének látása és tapintása.

_____ P. TÖMÖRDI VIKTOR OFM (VÁC)

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXV. évfolyam, 2016/3. szám
2016. ősz

Cím:

2500 Esztergom,
Bottyán János u. 10.

Tel.:

06 (33) 898-098

E-mail:

franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Diákegyesület, öregdiákok)

Web:

www.frankaegom.hu

Felelős kiadó:

P. Lukovits Milán OFM

Felelős szerkesztő:

Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:

Kedves Ilona

Lapterv:

Szeder Balázs Péter © 2015

A hátlap fotóit

Bókay László (Új Ember)
készítette

Laudetur!

Az a diák, aki szeptemberben már 3 napja jár iskolába, úgy érzi, mintha 2 hónapja tartana a tanév. Szent Ferenc ünnepe ezzel együtt a tanév elején van. Minden kezdet nehéz, és minden jó, ha a vége jó – tartják a közmondásaink. Szent Ferenc tranzitusával épp azt ünnepeljük, hogy a jó befejezés rámutatott arra, hogy az egész élete jó volt. De hogyan oldotta meg ő a kezdés nehézségének a problémáit?

Úgy, hogy örök kezdőnek tartotta magát. Itt is ráérezett az evangélium lelkületére. 6 fontos idézet Szent Ferenc életrajzából, illetve az Újszövetségből:

„Menj, Ferenc, és építsd fel házamat, mert amint látod, roskadozik!”

„Testvérek, kezdjünk el végre tenni valamit, mert eddig nem sokat tettünk...”

„Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat...” (Lk 9, 59)

„Aki kezét az eke szarvára tette, és mégis hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9, 62)

„Mester, egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit, de a te szavadra kivetem a hálót” (Lk 5, 5)

„Az a kifogásom ellened, hogy elhagytad első szeretetedet. Gondold meg, honnan sülyedtél ide.” (Jel 2, 4)

Krisztus követése szempontjából tehát nincs elrontott élet, nem számítanak az eddig elkövetett hibák. Nem fontos, hogy hol tartunk, vagy hol tarthatnánk. Az sem érdekes, hogy másokhoz viszonyítva hol állunk, vagy hogy milyen messzire jutunk. Lehetünk bizonytalanok a saját állhatatosságunkat illetően, csalódhattunk magunkban, hogy nem tudtunk kitartóak vagy hűségesek lenni. Amit eddig elhibáztunk, arra van bocsánat. Szent Ferenc lelkülete arra tanít, hogy Krisztus követését ma kell elkezdni. Nem holnap. És nem alkalmasabb körülményekre várva. Lelkében fiatal az az ember, akinek az a hozzáállása Krisztus követéséhez, hogy ma elkezdem. Napról napra növekvő kíváncsisággal, hogy mit is tartogat számomra ez az út. Azzal a meggyőződéssel, hogy Krisztus követésében előre haladva találjuk az életet, ami visszafelé van, arra inkább a halál szó illik.

Szent Ferenc nem álmodozott rendalapításról, eszébe sem jutott, hogy a nevét jelzőként iskolák, kollégiumok fogják viselni. Csak Krisztust akarta követni. Segítsen az ő példája és közbenjárása, hogy ebben a tanévben mi is közelebb jussunk Jézushoz!

P. Lukovits Milán
igazgató

Mi, mindannyian Isten képmásai vagyunk

* Interjú Rompos Norberttel

Rompos Norbert, avagy egyszerűen csak Norbert testvér a ferences gimnázium legfiatalabb prefektusa. Nem idegen tőle sem a környezet, sem pedig a nevelés ezen módja, hiszen bő egy évtizede ugyanolyan diákként üldögte a több mint 80 éves stúdiótermi padokban, mint azok a tanulók, akiknek hit- és műveltségbeli növekedése most őrá van bízva. Hivatása kibontakozásáról, Szent Ferencről, a ferences lelkiség mibenlétéről, valamint a történelemtudomány iránti szenvedélyéről beszélgettem vele...

☞ *Egy 85 éves intézmény nevelési elvei, hagyományai hogyan hatnak a fiatal, bizonyos tekintetben még a pályája elején álló szerzetesre? Kötöttség ez, vagy a fejlődés lehetősége?*

– Úgy gondolom, hogy ez az iskola a rendünknek nagy lehetősége a diákok felé, másrészt pedig nekik is lehetőség, hiszen ezen keresztül megismerhetik a rendet, és ami talán a legfontosabb, hogy a közösségformálás szempontjából olyan többlet-hozzájárulást kapnak, ami máshol nem biztos, hogy megadható. A ferences lelkiséghez itt igazán közel tudnak kerülni a gyerekek, és ha ehhez hozzáadjuk a közösségi aspektust is, akkor azt mondhatom, hogy úgy a diák, mint a szerzetes számára is nagy lehetőségeket rejt ez az iskola a több mint 80 éves hagyományaival együtt.

☞ *Árpád atya osztályában érettségiztél 2003-ban, 13 évvel ezelőtt. Ha visszagondolsz a diákéveidre, milyen értékekkel gazdagodtál azáltal, hogy ezt az iskolát választottad?*

– A hivatásom mindenképpen ide köthető, a plébánosom javaslatára jöttem Esztergomba. Korán elkezdtem már a ministrálást, a szüleimnek köszönhetően rendszeresen templomba jártam, mégis a ferences rendet egyáltalán nem ismertem addig, amíg ide nem kerültem. Noha Sümegen van ferences kolostor, és kicsit belepillanthattam a szerzetesi életbe, igazából mélyebben itt láthattam a működésüket, azt az elkötelezettséget, amivel nap mint nap élnek. Mindez nagy hatással volt rám, illetve annak a felismerésre, hogy ezek az atyák is hús-vér emberek, nem járnak két méterrel a föld fölött, megvannak a maguk hibái, ami nyitottságra inspirált a lelkiséggel kapcsolatban. Úgy éreztem, hogy az atyákon tapasztalt Szent Ferenc-i lelkület és derű az enyém is lehetne.

☞ *Hadd tegyek fel egy nagyon nehéz kérdést, egy kicsit a diákok fejével is gondolkodva: hogyan ismerheti fel valaki a hivatását, egészen pontosan azt, hogy az Isten ilyen életformára hívja?*

– Bár minden hasonlat sántít, mégis úgy fogalmaznám meg, hogy a hivatás is olyan, mint a szerelem. Sok mindent meg lehet magyarázni, körül lehet írni a szerelem esetén: miért éppen azt választjuk, akit, mégis van egy olyan oldala, amely már nem magyarázható. Így van ez a hivatással is, minden egyes momentumra nem tárható fel. Vannak

olyan hivatások, amelyek egy konkrét eseményhez köthetők, és jóllehet ilyenről én nem számolhatok be, mégis egy ívet láttam kirajzolódni gyermekkoromtól fogva. Amikor Esztergomba kerültem, és láttam az itt élő atyákon az odaadottságot, az kiteljesítette a vágyam efelé az életforma felé.

☞ **Mi az, ami Szent Ferenc életében vonzó tudott lenni egy fiatal kamasz számára?**

– Ami Szent Ferencben nagyon megfogott az egyfelől az a fajta odaadottság, amelyről az imént beszéltem a szerzetesek látán, másrészt pedig a radikalizmusa. Nem véletlenül énekeljük a Szent Ferenc-himnuszban, hogy szinte második Krisztusként élt e földön. Ferencet mélyen megragadta annak a tudata, hogy Isten emberré lett. A hitvallásnak szerintem azt a sorát húzta alá az életével, hogy Isten értünk, emberekért és az üdvösségünkért testesült meg. A *pro nobis*-on van a hangsúly: Isten mindent értünk tesz. És Ferenc ennek az értünk megtestesülő Istennek próbál valamit visszaadni, meghálálni ebből a felfoghatatlan csodából.

☞ **Mielőtt még beléptél volna a rendbe, hogyan képzelted el leendő ferences életed?**

– Volt konkrét képem, de később ezt alakítani kellett, és alakítottam is. A hivatásom alapvetően egy ferences iskolához kötődik. Számomra itt, ilyen keretek között indult el minden. Vilmos atya szokta mondani, hogy a mi rendünk azért "szuper", mert bármit lehet csinálni. Lehet valaki szakács, egyetemi tanár, plébános stb. Sokféle tevékenységet betölthet egy ferences, ugyanis a hivatásunk nem munkakörhöz kapcsolódik. A hivatásunk az életformánk, nem a munkánk. De természetesen én leginkább ebben az iskolában tudtam elképzelni az életemet, később már tágabb keretek között is. Mégis ha megkérdezik, hogy mi áll hozzám a legközelebb, ezt válaszolom: ferencesként iskolában diákok között élni.

☞ **Térjünk egy kicsit vissza Szent Ferenc életéhez! Van egy kedves történetem, amelyben Ferenc az igazi és tökéletes boldogságról tanítja társát, Leót. Télen, fagyban, farkasordító hidegben kopogtat egyik kolostorának kapuján Ferenc testvér, kérvén, hogy eresszék be. Durva, már-már megalázó elutasítás fogadja, és nem engedik be. Mi talán azt várnánk, hogy ilyen esetben fölháborodik az ember, Ferenc mint rendalapító kiátkozza az illetlenül és**

felfuvalkodottan viselkedő "testvért", vagy ha ezt nem, mégis mindenképpen érvényt szerez az igazának. Ehelyett arról beszél a Szent, hogy lelkében megőrizte a nyugalomát és békében távozott. Hogyan lehetséges ez?

– Azt gondolom, hogy ez a történet a lelkiesség lényegét adja vissza. Távolról közelíteném meg! A világ szemében gyakorta úgy tűnhet, hogy a fogadalmaink, a tisztaság, a szegénység és az engedelmség olyan lemondással járnak, ami elvesz a boldogságból. Úgy tűnhet, mintha a szerzetesi élet valami heroikus küzdelem lenne. Ferencesnek lenni nem heroizmus! Ha a fogadalmainkat nem nemekként, hanem igeneként fogjuk fel, igenként az értünk megtestesült és minket megváltott Krisztusra, akkor az ilyenfajta nehéz helyzeteket is békésen meg lehet élni. A történet, ill. a példa arra tanít, hogy nehézség lényegében csak a felszínen van. Ha valóban sikerül és tudunk Krisztushoz kapcsolódni, miként ezt Szent Ferenc tette, akkor a felszín nem lehet jelentős. Szerencsés helyzetben vagyok vagy éppen nehéz helyzetben? – alig számít valamit, hiszen a megváltás ténye adhat annyi örömet, és pedig olyan mély örömet, hogy minden többi már csak a felszínen marad. Ha gond van, az nem húzhat le teljesen a mélybe.

☞ **Számodra melyik a legkedvesebb történet?**

– Van számos, mégis talán a szívemhez a greccói jelenet áll a legközelebb, amikor Ferenc rácsodálkozott a megtestesülés titkára. A Betlehem hagyománya ide nyúlik vissza: Szent Ferenc akarta, hogy az emberek lássák, mekkora szeretet rejlik az Istenben.

☞ **Mit gondolsz, a diákjaink ösztönösen megérik, hogy a ferenceség lényege valahogy ebben az értünk emberré levő Istenben kereshető?**

– Igen. Egyrészt ez is benne van. Ugyanakkor az is sarkalatos pontja a ferences lelkiségnek, hogy az Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, tehát minden ember valahol egy Isten-képmás. Vannak hibák és nehézségek, a diákok is sokszor fel tudnak bosszantani, de ez a felszínen marad, mert a dolgok mélyén tudom, hogy mindenki Isten képmása. Az Isten által teremtett személyt tisztelem benne – függetlenül a viselkedésétől. Nevelési alapelveim is ebben gyökerezik. Igyekszem nagy tiszteletet tanúsítani a diákok iránt, és arra

szeretném megtanítani őket, hogy bennük is alakuljon ki tisztelet, az a szemléletmód, hogy a mellettük levőre, az osztálytársaikra, iskolatársaikra, tanáraikra szintén ilyen Isten-képmásként tudjanak nézni. Ha ezt a fajta valós tiszteletet egymással szemben ki tudjuk alakítani, és olyan közösségeket hozunk létre, ahol ez az alapja az egymáshoz való viszonyoknak, akkor abban igazán boldognak érezheti magát az ember.

☞ **Nemcsak prefektusként dolgozol, hanem tanítasz is. Miért a történelemre esett a választásod?**

– Gyerekkorom óta közel áll hozzám a történelem, azon belül is az egyháztörténelem. Általában a diákok száraz anyagnak érzik az egyháztörténelmet, nem értik, hogy miért tanulunk annyi évszámot, pápák neveit, tetteit, talán még olyanokét is, akikre nem vagyunk túl büszkék. Számomra az egyháztörténelem nagyon sokat adott azáltal, hogy megláthattam: Krisztus egyháza a történelemben 2000 éven keresztül rendületlenül áll. Birodalmak jönnek-mennek, uralkodóházak emelkednek fel, majd tűnnek el, mégis az egyház túlél minden korszokbátatást.

☞ **Van olyan korszak, amely különösen is nagyon érdekel?**

– A 18-19. század. A 19. századra a gondolkodás a középkorhoz képest nagyon megváltozott. Megjelent a liberalizmus, amely sok mindenben nem egyeztethető össze a kereszténységgel, ugyanakkor sokakra hatással van. Tehát foglalkoznunk kell vele. Ahhoz, hogy az igazi szabadságot hirdethessük és rámutathassunk a mai liberális gondolkodás fonákjaira hasznos, ha ismerjük annak gyökereit. Főként ilyen szempontból érdekel a 19. század története.

☞ **Hogyan látod Európa jövőjét?**

– Az eseményeket látva tragikus jövőkép rajzolódhat elénk, mégis én optimista vagyok. A történelem arra is megtanít minket, hogy lehetnek pozitív fordulatok. Abban borúlátó vagyok, hogy Európa mentalitása hogyan alakul, de eddig is láthatunk olyan rossz irányba tartó folyamatokat, amelyek egyszer csak jó irányt vettek. Tehát nem temetem Európát, az európai kultúrát, hiszen vannak még tartalékaink, van még esélyünk arra, hogy megmentsük a civilizációnkat.

KEPPEL DÁNIEL

Frankás gólyák a HEGY-Keresztény gólyatáborban

* „Nem lehet elrejtteni a hegyre épült várost!” (Mt 5,14)

Elsőre talán sokaknak nem cseng ismerősen a HEGY, ugyanis csak kevesek előtt ismert a már évek óta kiválóan működő és szerveződésként keresztény tábor, amely már több éve kerül megrendezésre nyaranként a „gólyáknak” volt gimnáziumunkban, az esztergomi ferences gimnáziumban, ismerőbb nevén a Frankában.

Manapság a fiataloknak rossz tapasztalatai vannak az egyetemi gólyatáborokkal kapcsolatban, gyakran lehet hallani elretentő híreket, de ezzel ellentétben örömmel tudatjuk, hogy a HEGY minden vonatkozásban különbözik tőlük. Az idén érettségizett frankások közül hárman is részt vettünk ebben a táborban, és bizton állítjuk, hogy ez volt a nyarunk legjobb programja.

A programok és a sok élmény közül csak a leglényegesebbeket, a legjobbakat szeretnénk kiemelni. Eddig még soha nem tapasztaltuk, hogy ennyi, többségében egymás számára teljesen ismeretlen fiatal ilyen meglepő nyíltsággal tudjon ne csak az egyes emberek felé, hanem egy egész közösség számára megnyílni, együtt gondolkodni. Nagyon sok gólyával beszélgettünk, a beszélgetések során hamar túljutottunk az olyan témákon, mint például ki hova jelentkezett egyetemre, de tudtunk bizalmas témákról is beszélgetni, melyekről az ember általában csak a családjával, közeli barátaival szokott. Hamar egymásra találtunk.

Kiváló előadók személyében színvonalas, értékes előadásokat hallgathattunk, részt vettünk városi vetélkedőn, különböző játékokban, de sportolásra is volt bőven

lehetőség. Az egyik legjobb élményünk vitathatatlanul a sportnap, illetve a különböző sportágak bőséges választéka volt, amelyben kivétel nélkül mindenki részt vett.

Nekünk, frankásoknak mégis az egyik legjobb élmény a közös *imaest* volt, amelyből lelkileg sokat merítettünk és feltöltődöttünk.

Végül fontos megjegyezni, hogy a keresztény gólyatábor hasznos előadásaival, kiváló programjaival sikeresen elindított minket azon az úton, amelyen az egyetemet/főiskolát fogjuk végig járni. Szeretettel ajánljuk leendő frankás és nem frankás gólyáknak, felejthetetlen élmény volt! Köszönjük a szervezőknek a lehetőséget és gimnáziumunknak a szeretetteljes fogadtatást!

OROSZ BÁLINT ÉS
MAGYAROS SOMA (2016/A)

BEMUTAKOZÁS

Az új matematika-tanár: Várkonyi Teréz PhD

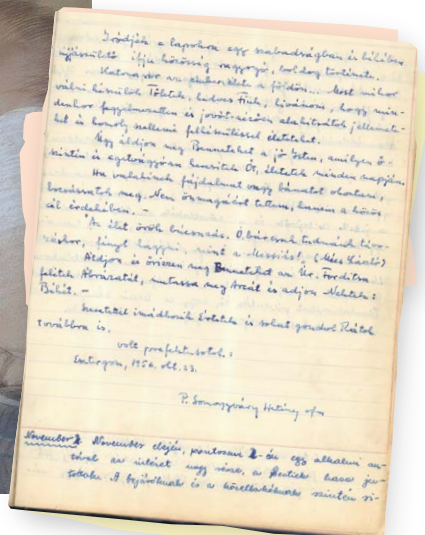
Olyan családból jövök, ami nagyon erős reál beállítottságú. Gimnáziumba az erős matekról híres Fazekasba jártam, amit ugyan nem végeztem el jó eredményekkel,

mégis sok tudást adott. Emellett jártam egy keresztény közösségbe, ahol a sok szolgálat és a Szentlélek hatására kialakult bennem a vágy, hogy fiatalokkal foglalkozzam. Tanár akartam lenni és akkor még vonzott a biológia, de végül győzött a matek-informatika páros, mert tanulásban nem voltam túl motivált. Kiderült, hogy a Gondviselés vezetett, mert az egyetemen egyre jobban vonzottak a logikus dolgok, főként a programozás. Így hát első körben jött a diploma, majd a doktori szabályozástechnikából, végül pedig a kutatói munka az Óbudai Egyetem robotikai központjában. Sok kihívással szembesültem, és egyedül dolgoztam, amit nem szerettem. Két év után Isten hívására misszióba mentem. Itt eldöntöttem, hogy otthagynom a kutatói pályát és tanár leszek. Így kerültem a Frankába. Szeretek itt lenni, a szerzetes testvérek között otthon érzem magam.

Úgy élem a napjaimat, hogy az életem alapja és megtartója Isten, mindent együtt csinálunk. A tanítás akkora kihívást jelent számomra, hogy másképp nem is menne.

Bízom benne, hogy a Frankában töltött idő sok jó gyümölcsöt hoz: nagyon szeretném átadni a kincseket, amiket Istentől kaptam. Szeretnék időt tölteni a fiúkkal, megismerni őket és segíteni az életcéljuk megtalálásában. És ha valaki épp matematikával akar foglalkozni a jövőben, nagyon fogok neki örülni...

TEMESI ATTILA FESTMÉNYE

Bejegyzések az 1956/57-es tanév osztálykrónikájából

1956. október 22., hétfő

Ezen a napon lett végérvényesen szeretett prefektus atyánk, Hetény Atya elhelyezése Szentendrére. A nyilvános búcsúztatás kedden du. 3 órakor fog megtörténni a névünnepléssel együtt. Ekkor fogadtuk még az új prefektusunkat is Aurél Atyát.

1956. október 24., szerda

Mielőtt teljesen elváltunk volna Hetény Atyától, az osztály kérésére néhány szót jegyzett le emlékül ebbe a kis füzetbe, hogy emléke mind a négy éven át kísérjen bennünket. Ezen a napon már eljutott ide Esztergomba is az egész országot megrázó forradalom híre. Esztergomban a forradalom 24-én este tört ki. Tanítás az ezt követő napokban nem volt. Nálunk lett volna, de ilyen körülmények között lehetetlen volt a komoly munka.

Íródjék a lapokra egy szabadságban és békében újjászülető ifjú közösség ragyogó, boldog története. Katonászor az ember élete a földön... Most, mikor válni készülök Tőletek, kedves Fiúk, kívánom, hogy mindenkor fegyelmezetten és jövőt-nézően alakítsátok jellemeiteket és komoly szellemi felkészüléssel életeteket. Úgy áldjon meg Benneteket a jó Isten, amilyen őszintén és egetvágóan keresitek Őt életetek minden napján.

Ha valakinek fájdalmat vagy bánatot okoztam, bocsássatok meg. Nem önmagáért tettem, hanem a közös cél érdekében. „Az élet örök búcsúzás. Ó, bárcsak tudnánk távozáskor fényt hagyni, mint a Messiás!” (Mécs László). Áldjon és örizzen meg Benneteket az Úr. Fordítsa felétek Ábrázátát, mutassa meg Arcát és adjon Nektek: Békét.

Szeretettel imádkozik Értetek és sokat gondol Rátok továbbra is volt prefektusotok:

P. Somogyváry Hetény OFM

Esztergom, 1956. október 23.

85 év – 6135 tékozló fiúval

* Jeromos atyára emlékeztünk

Az esztergomi ferences gimnázium egyike annak a nyolc iskolának, ami átmentette azt a tudást, ami által újjáalakulhatott a katolikus iskolarendszer – fogalmazott ünnepi beszédében Hegyi László egyházi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkár, ferences öregdiák (1987/A), amikor 2016. szeptember 11-én szentmise keretében adtak hálát a jó Istennek az elmúlt 85 évért. A mise után fölavatták az intézmény egykori igazgatójának, a „jóságos” Jeromos atya domborművét.

P. dr. Tóth Damján, a szentmise főcelebránsa az ünnepi alkalomra összesereglett szerzeteseket, Jeromos atya rokonságát – id. Huszár Sándort és ifj. dr. Huszár Sándort és családját, öregdiákokat, tanárokat, diákokat, szülőket köszöntötte, majd a tékozló fiúról szóló példabeszéddel kapcsolatos prédikációjában kiemelte, hogy nemcsak szavakban kell megénekelni, hanem csatlakozni is kell Jézushoz. „Egykori és mai tékozló fiúk adnak hálát ma a 85 évért.”

Damján atyától megtudtuk, hogy 1939 és 1948 között 244-en érettségiztek, 1950 és 2016 között pedig 5891-en. Összesen 6135 tékozló fia van a Frankának. Annaka gimnáziumnak, „mely nem csupán egy a 123 katolikus középiskola közül” – szögezte le Hegyi László öregdiák, az EMMI Egyházi Kapcsolatokért felelős helyettes államtitkára. „Különlegessége, hogy falai között mind a mai napig fiúnevelés folyik. 0-24 óráig együtt élnek a diákok, ami által közösségé formálódhatnak. Ebben

a gimnáziumban olyan közösségek kovácsolódtak össze, melyeknek tagjai az érettségit követő évtizedek múltán is összetartanak.” Ögörög nyelvből is kaptunk egy kis leckét. Az ókori görögök az idő kifejezésére két szót használtak, a kronoszt és kairoszt. A kronosz jelentette azt az időt, ami a percek egymásutániságából áll. A teológiában a kairosz szó az idő minőségi formájára utal. Ez a kegyelmi idő. „Ilyen idő legyen számotokra az itt eltöltött hat-négy esztendő” – fordult a diákokhoz. „Az itt kapott élményekből, tudásból táplálkozzatok, és adjátok majd tovább a külvilágnak, mert a mai Magyarországnak, Európának nagy szüksége van rá.”

Az öregdiákok megajándékozták a gimnáziumot P. dr. Huszár Jeromos atya, gimnáziumunk egykori szeretett igazgatójának domborművével, amelyet P. Lukovits Milán igazgató atya áldott meg és lepezett le. A dombormű Szabó Géza, Szegeden élő, 1958-ban érettségizett ferences öregdiák vállalkozásában készült. Segítségére volt fia, Szabó Tamás. Az alkotást Kovács Zoltán, a Képzőművészeti Egyetem hallgatója készítette. Jeromos atya egyéniségét egykori diákjai közül Pinnyey Szilárd (1959/H) idézte föl. Jeromos atya 1944 szeptemberében Esztergomban tanár és prefektus lett, majd rövid kényszerszünet után 1950 szeptemberében újra taníthatott. Közel 50 éven át oktatta, nevelte a rábízott ifjúságot. Fő oktatási, nevelési elveit, a legfőbb parancsra, a szeretetre alapozta, s ezt azzal indokolta, hogy a szeretet az a különleges erőforrás, ami nem merül ki soha. Intelmei közül néhány példa: „feladataink teljesítései és tetteink alapján vagyunk mérhetőek”, „adottságaink érvényesülése a közösség ajándéka”, „áldozatok nélkül nem születnek eredmények”. Oktatási módszerét a talentum-elméletre alapozta, így a maximális tudást hozta ki tanítványaiából. Számos kitüntetés birtokosa volt, de a legmagasabb kitüntetése a 90. életévét köszöntő laudációban hangzott el Zalaegerszegen: „a szentek köztünk élnek.” Személyisége békét, derűt sugárzott. Tanítványai felnéztek rá, és a mai napig példaképüknek tartják.

Az ünnepség a prímás-szigeti sporttelepen jó hangulatban közös ebéd keretében folytatódott, ahol az iskola jelenlegi és hajdani növendékei, tanárai ügyességi gyakorlatokban, fociban, kosárlabdában, ijátszatban, légykapka-lövészetben mérhették össze tudásukat.

MEDVECZKY ATTILA (1992/A)

FOTÓ: BÓKAY LÁSZLÓ (ÚJ EMBER)

Balatoni kalandozások

* Vitorlástábor Árpád atyával

Kalandoz történetünk egy július 31-ei viharos délutánon kezdődött. Kedvünket ez sem szegte, mert zord időben is feltaláltuk magunkat a Balatonban.

Amint kikecmergettünk a vízből, Árpád atya egy ínycsiklandozó vacsorával várt minket, melyet hosszadalmas munka árán készített el. Miután meg-vacsoráztunk, megbeszéltük, ki melyik hajón fogja tölteni a hetét. Ezután Árpád atya megajándékozott bennünket a Ference Vitorlás Klub kék színű egyen pólójával. Másnap Balatonkenese felé vettük az irányt. A kikötőben két menetkész hajó várt már minket, a Szent Antal és az Orion. Mindkét hajó legénysége hamar megtanulta, hogy Árpád atya: „Húzzuk a großt!” felkiáltása után, pontosan melyik vastag kötél után nyúljon.

Egyhetes hajókázásunk első napján *kifűjt széllel* indultunk a tihanyi-csatorna felé, majd miután átvergődtünk az Európa-bajnokság mezőnyén, Badacsony felé vettük az irányt. Amint megérkeztünk, következett a

várva-várt probléma: „*Testvér! Hogyan is kelene kikötni?*” Ám túléltük ezt is, kikötöttünk, és örömmel fogadtuk a hírt, hogy egy újabb taggal bővül csapatunk Norbert testvér személyében.

Másnap délben Keszthelyen kötöttünk ki, ahonnan a napi kultúrprogram után a vonyarci kikötőben álltunk meg. Danka Miklós öregdiákunknak ezúton köszönjük a finom vacsorát. Aznap este ketten a „medvebarlangban” töltöttük az éjszakát, ugyanis vállaltuk, hogy sztereóban hallgatjuk Árpád atya és segítőnk, Orbán Marci horkolását (túléltük).

Szerdán misével kezdtük a napot, majd elindultunk Zánka felé. Este, kikötés után Árpád atya lecsójából vacsoráztunk, majd strandoltunk egyet, végül lezuhanyoztunk és nyugovóra tértünk.

Csütörtök reggel újra vízre szálltunk. Kis széllel vergődtünk Balatonfüredig, ahol részt vettünk Fa Nándor előadásán, vacsora után pedig vízilabdáztunk. Köszönjük a BYC-nek (Balatonfüredi Yacht Club) a szíves vendéglátást!

Pénteken elindultunk Kenese irányába, majd egyik társunk felajánlását elfogadva, Alsóörsön kötöttünk ki, és egy szörffel gazdagodva mentünk tovább. A kikötőhöz közeledve beláttuk, hogy egy nagyon jó tábor részesei voltunk, de még hátra volt a neheze: kikötés után el kell pakolni a hajón, össze kell szedni a cókókunkat, valamint áram alá kell tenni a hajót. Ezzel ért véget a tábor.

Köszönjük Árpád atyának a szervezést, segítőink részvételét, és minden támogatónk segítségét!

TORBÁGYI KENDE, GELENCSÉR TAMÁS
ÉS BALÁSSY LÁSZLÓ (10/B)

Dr. Bablona Ferenc István (1966/A)

* „Ferencs hittel megélt életünket az isteni kegyelem, a lelki béke bástyája védi!”

Visszaemlékezni és megünnepelni diáktársaimmal a fél évszázaddal ezelőtt, 50 éve történeteket mindannyiunk számára lélekemelő, érzelmileg megható pillanat. Tornyosulnak gondolataink: honnan, hogyan jutottunk idáig, teljesültek-e ifjúkorunk álmai, céljai, beváltottuk-e a reményeket, meg tudtunk-e felelni a bizalomnak, melyet szüleink, tanáraink, szeretteink vártak el tőlünk?

Különös ajándéka a sorsnak, hogy Nógrád megye olyan kisvárosában, Szécsényben születtem 1948-ban, ahol a ferences szellemiség, hitélet közel 700 éves múlttal rendelkezik. Az 1334-ben felszentelt templomban és kolostorban élő szerzetesek lelki iránymutatása, a település lakóinak tudatába beivódott keresztényi és ferences életvitel számomra is meghatározta a gyermekkorom, majd ifjúságom és felnőtt életem alapvető értékeit, elveit. Szüleim, rokonságom vallásossága révén ismertem meg a házfőnök Amand atya szellemiségét, Ignác, Aurél, Konrád atyák személyiségét. A ferences atyák közül büszkén vallom rokonságomat Márton atyával, apai nagybátyámmal.

A gyermekkor élményei, a családi indíttatás következtében nem volt kétséges, hogy gimnáziumba a ferencesekhez jelentkeztem Esztergomba. Ma már mosolyogva gondolok

vissza arra az időre – 1962-t írunk –, amikor szüleimet kéthárom naponta „felkeresték”, hogy ne engedjenek katolikus iskolába. Ők hála Istennek nem törtek meg. Utólag is csak hálás tudok nekik lenni.

Vallom, hogy a ferences diákélet alatt az alma materben egy nagy családdá váltunk.

Elég a gimnázium jelvényét a zakómra kitűzni és találkozhatom eddig ismeretlenekkel, szakmabeliekkel, hétköznapi embertől miniszterig bezárólag, a felismerés barátságát, közös érdeklődést és az emlékek felidézését váltja ki.

Sokszor elgondolkodom, melyik atyának köszönhetek legtöbbet, ki volt az, akitől kiemelkedően sokat kaptam. Nem tudok dönteni és sokszor szégyellem is magam, amiért így teszem fel a kérdést. Kiváló és szeretetreméltó tanáraink voltak, természetesen egyéniségükből adódóan más és más értéket, szellemiséget képviseltek. Egyben azonban megegyeztek: szeretetüket, tudásukat teljes szívvel arra fordították, hogy bennünket felkészítsenek az életre, lelki életünket szilárd alapokra helyezték, felelősségteljes emberségre neveljenek, szorgalommal és kitartással tanulmányainkban szellemi képességeinket minél jobban hasznosítsuk.

Gimnázium után üzemszervező agrármérnökként végeztem, majd Sándor atya matematikai alapjaira építve doktori disszertációmban számítógépes programozással megyei mezőgazdasági fejlesztési koncepciót dolgoztam ki. Jó tíz évvel később az élet visszaigazolta, hogy jó volt a program.

Gazdag szakmai múltra tekinthetek vissza.

Pályám első közel húsz évében Nógrád mezőgazdaságának fejlesztésén dolgoztam szakmai, érdekképviseleti és állami irányítási szerveknél. Jó érzés, hogy mindenütt szakmai megfontolásból tartottak igényt munkámra és tudtam elérni rangot is jelentő beosztásokat. Érdeklődésem már ebben az időben is elsődlegesen nem a konkrét szakmai tevékenység – bár nincs olyan földút a megyében, melyet nem ismernék – felé irányult, sokkal inkább a közgazdaság, azon belül is a pénzügyek érdekelték. Így az első lehetséges alkalommal pályát módosította a bankszakma irányába, ahol több mint húsz évet dolgoztam. Mindehhez kellő felkészültséget adott a közgazdasági egyetem és a nemzetközi bankárképző. Nyugdíjasként néhány évig a Vállalkozásfejlesztési Alapítványt is vezettem.

Szigorúan vett szakmai kérdések mellett mindig is éreztem egyfajta belső kényszert, hogy a megyék közügyeiben is részt vegyek. Különös tekintettel arra, hogy Nógrád köztudottan keresztény szellemiségű megye

– megkockáztatom, hogy rossz híre ellenére Salgótarján is – kerestem a kapcsolatot a Kereszténydemokrata Párttal. A párt jelenlegi országos vezetői támogattak szándékomban, segítségükkel a megye szervezettségében nagy lépést tettünk. Megtisztelő, hogy az Országos Elnökség tagjaként, a párt megyei elnökeként segíthetem a keresztény eszmeiség, értékek politikai megjelenését.

Korban nyugdíjasként, de nem nyugdíjas szellemmel mint a Megyei Önkormányzat alelnöke immár a második ciklusban igyekszem hasznosítani életutam tapasztalatait. Fontosnak tartom, hogy optimista szemlélettel, összefogással ki tudjunk kerülni abból a gödörből, melybe a megye az elmúlt huszonöt év során jutott.

Törtetlen optimizmusom meghatározó gyökere a ferences szellemiség, az onnan hozott értékek. A jó Isten különös ajándéka, hogy két alkalommal is volt lehetőségem az immár szent II. János Pál pápa audienciáján részt venni. A vele való találkozás, az alig egy méterrel belüli, szavak nélküli szemkontaktus egy életre végleg eldöntötte lelki életemet. Előtte állva éreztem igazán az isteni szeretetet, a kegyelem kiáradását, erejét.

Boldog embernek mondhatom magam akkor is, ha családomra gondolok.

Feleséggel két fiút neveltünk fel, ők a győri bencés gimnáziumot választották, de örömmel látom, hogy onnan is nagyon szép útravalóval lettek elbocsátva. Feleségemben nagyon erős az empátia az elesettek, betegek, idősek iránt. Néha nekem is nehéz őt követni. Őt unokánk négy és huszonkét év között teszik mindennapi becsületes dolgukat, élik hitéletüket és szorgalmasan készülnek a „nagy életre”. Megnyugtató érzés, amikor látom náluk a szülők, nagyszülők iránti ragaszkodást, a megfelelésre való törekvést.

Én úgy érzem, hogy aki egyszer magáévá tette a ferences szellemiség lényegét, egy életen keresztül követni fogja azt. Jómagam szolgálatnak, közös ügyünknek fogom fel. Naponta tapasztalom, hogy ha mosolyogva, derűsen fordulunk embertársainkhoz mind a politikában, mind az emberi kapcsolatokban szebbé, békésebbé tudjuk tenni világunkat – és ez nem kis eredmény!

Hetvenkedők rendhagyó osztálytalálkozója

* „Kik messze voltak, most mind összejönnek a percer
édes szóval ütni el... (Kosztolányi Dezső)

2014-ben az ötvenéves érettségi találkozókon elhatároztuk, hogy közelgő hetvenedik születésnapunkat közösen is megünnepeljük egy osztálytalálkozó keretében. Mivel osztálytársaink közül legtöbben 1946-ban születtek, így 2016-ra tűztük ki az időpontot, és már akkor megszületett a mottó is: „Hetvenkedünk”.

Így került sor idén július 1-jén és 2-án egy vidám, mégis bensőséges, mindenki mély nyomot hagyó születésnap találkozóra.

Nem a megszokott beszámolókkal kezdődött a találkozó, hanem az alkalomhoz illően születésnapokról emlékeztünk. Két osztályfőnökünk volt az itt töltött négy évünk alatt: P. Dr. Huszár Jeromos és Dr. Lukács István, akiknek a közelmúltban volt (lett volna) a 100. születésnapjuk. E két kiváló

tanár életútját idéztük fel és több velünk kapcsolatos emléket, majd Pista bácsi egyik verseskötetéből a *Piemonti szél fúj* című verset hallgattuk meg, amely talán elárulja, hogy mi indította a szerzetesi és tanári pálya felé egykori osztályfőnökünket. Ezután egy 85. születésnapról emlékeztünk, iskolánk „születésének”, megalakulásának évfordulójáról, kicsit sajátos és kötetlen módon. 85 év krónikájából az újrakezdés, az 1950–52-es évek történéseit emeltük ki,

elsősorban azért, mert gyakorlatilag a mi tanáraink, prefektusaink, osztályfőnökeink, igazgatóink voltak azok, akik ebben a nehéz időszakban életben tudták tartani iskolánkat, és vállalták minden következményét annak, hogy egy katolikus szellemű iskolát működtessenek. Büszkéek vagyunk arra, hogy az ő tanítványaik lehettünk.

Ezután következett a találkozó legvidámabb része, amit mindnyájan nagy izgalommal vártunk, a születésnap ajándékok átadását. Látszott a 70 éves arcokon a gyerekes kíváncsiság, az izgalom. Mindenki készített egy ajándékot – ezt a szervezés során megbeszéltük – és ezeket az apró csomagokat feleségeink párosították a sorsolással kihúzott nevekhez.

Nemcsak mi ajándékoztuk meg egymást szeretettel és örömmel, hanem iskolánk is meg ajándékozott minket: szeretettel és örömmel. Meghatódva vettük át azokat az aranyokleveleket, amelyeket *Milán atya* osztott ki mindegyikünknek. Köszönjük, hogy szakított időt a „nagyon öreg diákok” találkozója is! Köszönjük azt is, hogy belépve a számunkra kijelölt osztályterembe, nem egy üres terem nézett vissza ránk!

A katedrai asztalon terítő, rajta vázában virágcsokor, egy kis táblán felirat: „Isten hozta a 70 éveseket!”, és a cím alatt olvasható a fenti Kosztolányi-idézet. A katedra mögött ízlésesen leterített asztal az ajándékoknak és a pezsgőnek. Még sorolhatnám az apró figyelmességeket, amelyek valóban apróságok, de a mi arcunkra mosolyt varázsolnak, a szívünkbe pedig örömet. Valaki odafigyelt erre is – köszönet érte!

A második nap délelőttje – Sarlós Boldogasszony ünnepe volt – gyorsan eltelt. A kriptában és a szentgyörgymezői temetőben is megkoszorúztuk osztályfőnökeink nyughelyét, és megemlékeztünk meghalt osztálytársainkról. Elkövetkezett a hálaadó szentmise ideje, és mi már nem hetvenkedtünk. Négy osztálytársunk celebrálta a misét, amelyre – biztosan tudom, nem csak én gondolom így – sokáig emlékezni fogunk.

Eljött a búcsú ideje, és mindnyájan azzal köszöntünk el egymástól, hogy három év múlva az 55. éves érettségi találkozónkon, ha a jó Isten engedi, újra meglátogatjuk szeretett iskolánkat.

MARTON GYÖRGY (1964/H)

2016. július elsején és másodikon ötvenéves érettségi találkozóra jöttünk össze Esztergomban. Pénteken kora délután a Szalma-csárdában már Fazekasné Magdi, Istenben boldogult Fazekas Gyuszi képviselője-örököse az esztergomi találkozóink szervezésében is, Biczó Pista és Eck Lojzi házigazdaként várta a megérkező osztálytársakat. Miután testileg-lelkileg felfrissültünk, a távolból jövőknek még délután egy kis sétára is volt idejük, hogy a legfontosabb diákkori emlékeket felelevenítsék.

Alma materünk udvarán gyülekezve egymás után érkeztek meg osztálytársaink, akikkel örömmel köszöntöttük egymást és mindazokat, kik velük jöttek (sok éven át hű kísérőik, társai a családjukban), no, meg azokat az öregdiákokat is, akik velünk együtt emlékeztek meg az esztergomi négy évről és az azóta eltelt időkről. Jó volt találkozni az előttünk két évvel érettségizettekkel – köztük az aranymisés P. Hegedűs Kolos és P. Halmai Vilmos, szecskevazéereink egyikével, P. Hován Ágoston atyákkal, dr. Gál Endre protonotárius, kanonok, nagypréposttal –, akik találkozásra és hálaadásra jöttek abból az alkalomból, hogy engedélyt kaptak Istentől arra, hogy megélhessék 70. földi életévüket. Bizony, meglátszik mindnyájunkon az eltelt ötven esztendő. Mindenki megkapta a maga keresztjét, és igyekszik Isten segítségével hordozni.

”Tépvé jössz vissza...”

Nagy meglepetés volt P. Lukovits Milán igazgató ajándéka, a *díszes aranyoklevél*: ferences öregdiák vagy, ötvennégy évvel ezelőtt második otthonod lett Esztergom, és ötven éve sikeres vizsgát tettél. Az oklevélen Babits Mihály Ádám *kutyám* versét kaptuk ajándékba útravalónak.

Jó volt látni és hallgatni egymást, Bablana Feri vidám gondolatain együtt kacagni és Misi vacsora-ebéd közbeni beszédét, kacagásukat. Élmeny volt az esti, éjszakai közös nótázás, Drágán Lajos és felesége, Eszter szép szólói és duettjei. Áhítatos figyelemmel vettünk részt a hálaadó Sarlós Boldogasszony ünnepi szentmisén, amelyet társaink közül dr. Urbán Gábor plébános, dr. Szarka János és dr. Soltész Mihály parókusok koncelebráltak.

Templomunk kriptájában meglátogattuk

„Visszajössz, mert ugyan hova mennél?”

* P. Piusz és P. Ignác humán osztályának beszámolója az 50. érettségi találkozásujkról

elhunyt előjáróinkat, tanárainkat, prefektusunkat. Az őértük elhunyt osztálytársainkért Szarka Jancsi végzett panachidát.

A hagyományos osztályfoglalkozáson P. Hován Ágoston nagy kedvvel és szeretettel látta el az osztályfőnöki teendőket. Érdeklődéssel figyeltük Lojzi élvezetes beszámolóját az Esztergomban történt egyházi-világi változásokról. Élvezet volt hallgatni Törökné Kati visszaemlékező kedves történetét az első unoka megszületéséről, illetve a kis jövevény névvalasztásáról: hogy a Fridolin név lány vagy fiú? Elismeréssel vettük Demeter Zolinak a kemény földműves munka melletti több templomban történő lelkes kántorkodásáról szóló tájékoztatását. Jólesett Magdi gondoskodó szeretete, amit mindkét nap élveztünk. Öröm volt hallgatni, hogy dr. Udvarhelyi Olivér és felesége, Erzi már a kilencedik unokájukat várják, tetszett a hivatásához, munkájához való hozzáállása is: „Édesapám 97 éves koráig ügyvédkedett.”

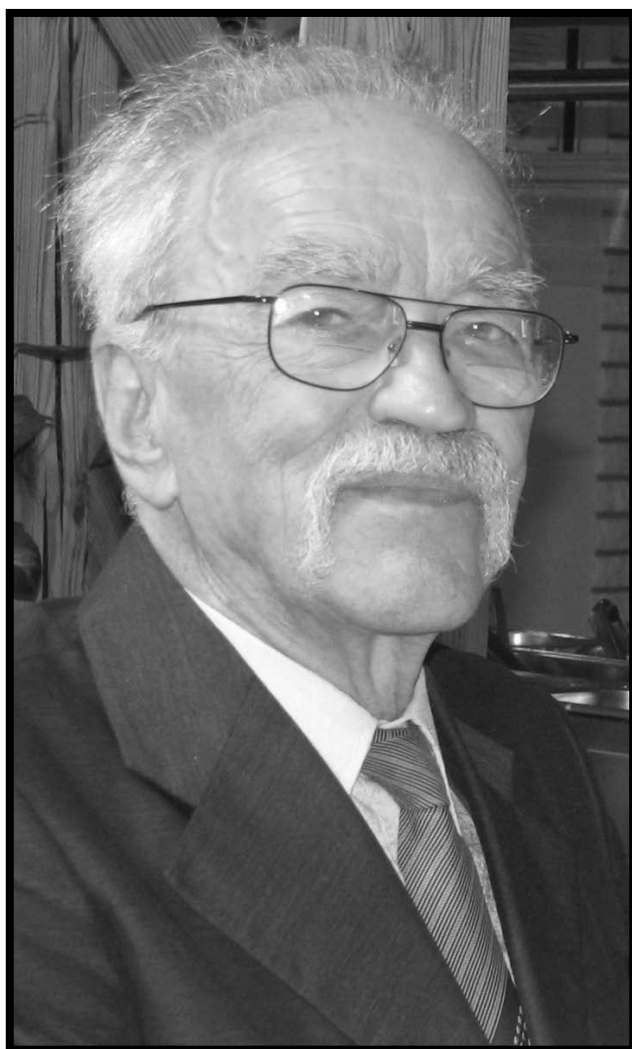
Török Jancsi bizakodva várja a „focicsapat” unokaseregét, Bernáth Jancsiék pedig a jövőt hozták el a két szép unokájukkal, Kelemennel és Vincével. Az összetartozás fontosságát példázta, hogy a végül is nem velünk Esztergomban érettségizett Tóth Pista ugyan nagyon rövid időre – hirtelen jött családbeli betegség

miatt –, de eljött közénk és kedves, személyes ajándékot hozott mindnyájunknak. Örömmel láttam a két kicsi életvidám optimista hozzáállását a nem is olyan könnyű élethez. Tetszett Urbán Gábor és Drágán Lajos szerénysége a magas állami és egyházi kitüntetések fogadásában. Gábor székesegyházi kanonoki méltóságot kapott, Lajos előadói művészi kitüntetést. Találó volt Gábor igaz megjegyzése: „Tudjátok, öreg fogásra mársok mindent aggatnak.” Biczó Pista alapos munkájának köszönhetjük, hogy szinte minden távollévőről kaptunk új információt, és megemlékeztünk az elhunytjainkról. Már minden tanárunkat eltemettük és nem kevés osztálytársunkat.

„Bölcs belátás bízni abban, akit nem értünk.”

Békés nyugalommal a szívemben jöttünk haza, hoztam magammal osztálytársaimtól derűt, reménységet, kitartást, küzdeni akarást, éreztem szeretetüket, elfogadják keresztjüket, végzik Istennek tetsző munkájukat mosollyal, vidáman, humorral. „Óh, hány éves vasnak kell rajtunk faragni, míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya beállítson majdanszobros csarnokába.” Krisztus, Urunk, segíts meg!” „Isten kezében élni, de jó!”

DR. SOLTÉSZ MIHÁLY (1966/H)

In memoriam Csapody Gyula

* Gimnáziumunk legidősebb öregdiákja volt,
1942-ben érettségizett

*Csapody Gyula
1923. március 9-én
Szöllősgyörök
községben született.
Az elemi iskola
négy osztályát a
szülőfalujában végezte,
majd középiskolai
tanulmányait az
esztergomi Temesvári
Pelbárt Ferences
Gimnázium és
Kollégium diákjaként
folytatta. Az itt
megszerzett érettségi
után a Magyar
Kertészeti és Szőlészeti
Főiskolán tanult, amely
közben a Magyar
Agrártudományi
Egyetem Kert- és
Szőlőgazdaság-
tudományi Karává
alakult.*

A háború és a franciaországi hadifogság miatt a tanulmányok megszakadtak, majd innen hazatérve folytatódtak, és itt 1948. június 26-án kapott okleveles kertész és szőlész diplomát.

Az egyetemen ismerkedett meg Pungor Máriával, akit 1950. június 2-án Sarlós Boldogasszony napján a tanakajdi katolikus templomban feleségül vett, és vele 66 évig boldog házasságban élt. A házasságban Isten két gyermekkel ajándékozta meg, akik a legnehezebb Rákosi és Kádár időkben születtek, és akiket nagy szeretettel neveltek.

Első időben a Gyümölcsstermesztési Vállalatnál Budapesten, utána a Zöldségstermesztési Vállalatnál Győrben, majd Szombathelyen dolgozott termelési felügyelőként. Ezután 1952-ben Sopronhorpácsra a cukorrépa kísérletekkel foglalkozó BÉTA Növénytermesztési Intézetbe került. Itt dolgoztak feleségével együtt nyugdíjba vonulásukig. Munkájában tudományos főmunkatársként kiváló eredményeket ért el a cukorrépa kísérletekkel foglalkozó agrotechnikai fejlesztés terén.

Állami elismerést kapott a szabványosításban kifejtett munkájáért 1971-ben. Kutatási tapasztalatait és eredményeit szívesen osztotta meg kollégáival és fiatal hallgatókkal. Előadásokat tartott magyar és kelet-európai egyetemeken és szakmai fórumokon. Az intézeti évkönyvekben minden évben írásban számolt be munkájáról.

A hivatalos munkáján kívül önkéntesként részt vett a sopronhorpácsi Széchenyi-kastély körüli park arborétummá fejlesztésében, és irányította annak fenntartási munkáit szoros kapcsolatban más arborétumokkal és a soproni Erdészeti Egyetemmel. A sopronhorpácsi falu életébe is bekapcsolódott a falu parkosítási és egyéb – pl. Szent Antal-szobor – felújítási munkáiban és környékének kialakításában.

Életében mindig Isten állt az első helyen. Szentmisét sohasem mulasztott, ezzel is példát adott a környezetében lévőknek. A munkahelyi és pártvezetőknek ez szálka volt a szemében – ami előmenetelét is befolyásolta, de ezzel nem törődött – és arra kérték, hogy ne járjon templomba, vagy legalább is ne lássák. Ezután minden vasárnap feleségével együtt mentek a szomszéd faluba szentmisére. Így Völcsejen is ismert lett ilyen szempontból is.

Nyugdíjba vonulása után sokat tartózkodott Tanakajdon fia és családja körében. Itt is tanácsaival segítette a falu szépítését. Ebben az időben vette fel a kapcsolatot a Vas megyei ferences öregdiákok csoportjával, és vált a csoport aktív tagjává.

2012-ben súlyos lábszárfejkély miatt került kórházba Szombathelyen. Istennel való kapcsolata itt is elmélyült maradt. Folytonos kapcsolatot tartott a kórházi lelkész Árpád atyával. Rendszeres áldozó volt, ezzel példát adva a 6 fős szobában levő társainak. Öröme volt, hogy ezen felbátorodva egyikük követte őt az Istenhez való közeledésben. Ekkor és ezért mondta: „Olyan jó betegnek lenni”.

A kórházi kezelés következtében a lába megmaradt, de igen súlyos állapotban volt. Ennek ápolására és utókezelésére az evangélikus egyház által fenntartott szombathelyi „Johanneum” otthonban került sor, ahol a gondos törődés következtében csodával határos módon szinte teljesen meggyógyult a lába. Újra tudott járni. Ehhez hozzásegítette a nővérek gondozásán kívül a felesége – aki szintén beköltözött az otthonba – szeretetteljes gondoskodása is.

2015. év vége felé fokozatosan gyengült a fizikum. 2016. húsvétja után fájdalmai egyre fokozódtak, de nem lázadozott emiatt, csak „Uram, Jézus, segíts, hogy a fájdalmat el tudjam viselni” – mondogatta.

2016. július 12-én megtért Teremtőjéhez a „keresztényi szeretet tanítómestere”. Mint mondta családtagjainak: „Engem ne gyászoljatok, mert jó helyre megyek!” A jó Isten adjon örök nyugodalmat neki és az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében!

AZ ÖREGDIÁK-EGYESÜLET ELNÖKSÉGÉNEK FELHÍVÁSA

Kedves Öregdiáktársunk!

Hagyományteremtő jelleggel 2017. február 18-án Esztergomban tervezzük megrendezni az **I. JÓTÉKONYSÁGI FRANKA BÁLT**, amelyre nagy szeretettel várjuk a gimnáziumunkban érettségizett ferences öregdiákokat feleségükkel, barátnőjükkel együtt. A részletekről hamarosan e-mailben, illetve a Franka-lap karácsonyi számában adunk bővebb tájékoztatást. Örömmel fogadunk minden ötletet, felajánlást, segítséget (*zenekar, hangosítás és honlapkészítés terén*) a ferencesbal2017@gmail.com e-mail címre.

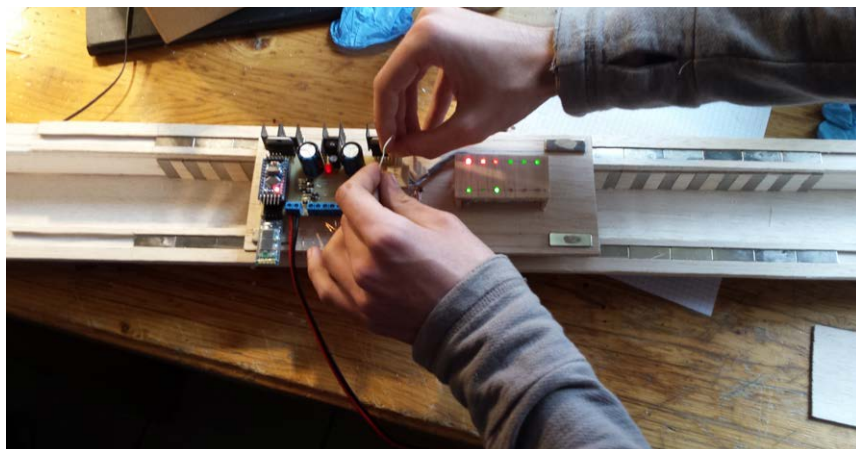
Elkészült az ún. **FRANKÁS ARANYOLDALAK** online változata azzal a céllal, hogy a munkavállalás és munkaadás világában mi, frankások egyre jobban segíthessük egymást. Erre az oldalra lehetősége van minden vállalkozását hirdető, munkát kínáló vagy munkát kereső frankás öregdiáknak feliratkozni. A feliratkozáshoz szükséges linket korábbi levelünkben kiküldtük, ami hamarosan ismét kiküldésre kerül. Tisztelettel kérjük, hogy aki nem kapta meg a korábbi felhívást, vagy szeretné megkapni a feliratkozáshoz szükséges linket, szíveskedjék jelezni az esztergomi.frankas.oregdiakok@gmail.com e-mail címen. Tartsunk össze, támogassuk egymást frankások itthon és a nagyvilágban!

GYÁSZJELENTÉSEK

† **Csapody Gyula (1942)**, gimnáziumunk legidősebb öregdiákja, életének 94. évében elhunyt. Temetése 2016. július 15-én Tanakajdon volt.

† **Varga Péter Dénes (1978/B)** öregdiák, gimnáziumunk egykori tanára és prefektusa elhunyt. Temetése 2016. július 29-én Esztergomban a szentgyörgymezői temetőben volt.

† **Román János (1958/H)** öregdiák, címzetes apát, tiszteletbeli esperes, nyugalmazott dunaszekcsői plébános életének 76., áldozópapságának 54. évében, szeptember 7-én elhunyt. Temetése 2016. szeptember 16-án volt.

Mágnesvasút

A Ferences Ösztöndíj Alapítvány keretében tavaly lehetőségünk nyílt részt venni egy rendkívül izgalmas fizikai kísérletet megvalósításában. Bár a tantervi fizikaórákon is gyakran kísérleteztünk, ez a projekt azonban nagyobb lélegzetű volt, ugyanis egész évben dolgoztunk rajta. A csapatot hárman alkottuk a 11. évfolyamból, amelyet Nagy László tanár úr mentorált.

Heti egyszer, de ha a feladat megkövetelte, akkor többször is összeültünk. A csapatban közös volt, hogy mindenki szeretett új dolgokat alkotni a tudomány segítségével. A projektmegvalósítás első szakaszában ötleteket gyűjtöttünk. Olyan témát kerestünk, ami összetett és érdekes, de mégis megvalósítható. A fizika gyakorlatias tudomány, ezért valami kézzelfoghatót szerettünk volna létrehozni. A fentiekben túl célunk volt az is, hogy a bírálók, illetve az érdeklődők számára is érdekes munkát tudjunk bemutatni. Többek között szóba került egy energetikai mérőrendszer, amit az iskolában prototípusként lehetett volna használni. Végül a választásunk egy

vasútmodellre esett, hiszen a férfiembert életkorától függetlenül lázba hozza ez a téma. A sikeres projekthez azonban úgy gondoltuk, hogy nem egy szokványos távirányítású rendszert, hanem egy olyat választunk, amelyet mágneses erő mozgat. Az ötlet azért is fogott meg bennünket, mert úgy éreztük, hogy ebben a közlekedési módban jelentős potenciál rejtőzik, mivel rendkívül gyors és biztonságos a hagyományos vasúthoz képest.

Az ötlet megszületését követően elkezdtünk kutatómunkát végezni. Információkat gyűjtöttünk arról, hogy hogyan működik a mágnesvasút nagyban, és hogyan tudnánk megvalósítani kicsiben. Eleinte kételkedtünk

a projekt megvalósíthatóságában, de sok próbálkozás árán végül megtaláltuk azt az utat, amin úgy éreztük, érdemes elindulnunk. Az egész rendszer három részből áll: egy pályából, egy mozdonyból és egy vezérlésből. A modellünk az elektromágneses lineáris motor elvén működik, amit úgy kell elképzelni, mintha egy hagyományos villanymotort vízszintesen szétterítenénk.

A vonat pályáját és a mozdonyt is többféle fából próbáltuk elkészíteni. Számba vettük a különböző típusokat, mint például a tölgy-, bükk-, ill. teakfát, de végül a balsafánál maradtunk, mert azt könnyű megmunkálni. Az U-alakú pálya két szárának tetejére, valamint a belső oldalaira mágneseket ragasztottunk, amivel lebegtetni és hajtani szándékoztuk a szintén mágnesekkel ellátott mozdonyt. A vonat mozgatásához nagyon erős mágnesekre volt szükségünk, amivel sokszor meggyűlt a bajunk. Történt olyan is, hogy a mágnesek „összeugrottak”, és az egészet újra kellett építeni. Ekkor tudatosult bennünk, hogy a mágnesben mekkora erő rejlik, és balesetet is tud okozni.

Az U-alakú pálya felett egy T-alakú építmény jelentette a mozdonyt, amely a pálya felett lebegett. A mozdony fa vázára áramköröket helyeztünk, amelyek az elektromágnesek és a vezérlés közötti összeköttetést biztosították.

Modellünk működtetésére szükségünk volt egy digitális vezérlő rendszerre, ami tulajdonképpen agyként funkcionált. Erre a célra egy Arduino nevezetű mikrokontrollert használtunk, ami egyszerűen fejleszthető kis számítógép, és tökéletesen alkalmas ilyen feladatok megvalósításához. Mivel már előző munkáink során használtuk ezt az eszközt, ezért a programozása sem jelentett nagy akadályt.

A projekt keretében elkészült mágnesvasút modellünket több fórumon is bemutattuk, és legnagyobb örömünkre mindenhol nagy érdeklődéssel fogadták. Úgy gondoljuk, hogy a való életben is olyan fejlesztésekre van szükség, amely a fenntartható környezethez, a költségtakarékos megoldásokhoz és a növekvő igények kielégítéséhez járul hozzá.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani Nagy László tanár úrnak, aki meglehetősen sok időt és energiát áldozott arra, hogy a projekt sikeres legyen. Köszönet illeti továbbá a Ferences Ösztöndíj Alapítványt, hogy támogatásukkal megteremtették a hátteret a munkához.

LENGYEL NÁNDOR (12/A)

Huszártárcsa készítése

A tavalyi évben részt vettem a Ferences Ösztöndíj Alapítvány pályázatán. Ennek keretében a választott tantárgyam a történelem lett, ebből készítettem projekt munkámat is. Témámnak végül a magyar történelem talán legvérvivatarosabb, legtöbb harccal teli időszakát, a török hódoltság több mint másfél évszázadát választottam.

A „legmagyarabb” fegyvernem a huszárság – mely a XIV. században jelent meg és a XVI–XVII. században is fontos szerepet játszott – igen közel áll hozzám, úgy gondoltam, ezt fogom jobban tanulmányozni, és a prezentációban bemutatni, különösen a viseletek, fegyverzetek, ruházatok szempontjából.

A könnyűlovas harcmódor volt mindig a legjellemzőbb a magyar hadviselésre, hiszen már a honfoglalás idején is leginkább a könnyűfegyverzetű lovas-íjászok alkották a magyar sereget, akik esetleg sisakot, bőrpáncélt vagy sodronyínget viseletek. A huszárság is alapvetően könnyű fegyvernem volt, mégis valamennyi páncélzatot viseltek. Főleg sisakot, karvérteteket használtak, mert ezeket a testrészeket kellett a legjobban védeni. Például a XVII. század gyakori sisaktípusa az úgynevezett huszársisak, ami

igencsak zárt és a lovagi sisakhoz sokban hasonlító sisakfajta volt, egész Európában elterjedt. Lemezvérteteket is használtak, általában a rákózott típus volt a legelterjedtebb, emellett sodronyínget is gyakran hordtak.

Utánanéztem a huszárság hétköznapi viseletének, mint például a dolmány, a mente és a süveg, valamint fegyvereinek is. Tanulmányoztam ezek előnyeit a lovas hadviselésben, illetve kialakulásuk történetét.

Projekttem fő részét egy tárcsapajzs, más néven huszártárcsa rekonstrukciójának készítése alkotta. A török elleni végvári harcokban alakult ki ez a pajzstípus. A pajzs formája rendkívül egyedülálló, leginkább egy megcsonkított, lekerekített sarkú téglalapra emlékeztet. Ezt a formát jól lehet látni a korabeli metszeteken, illetve nagy segítségemre volt még Szigetvári Csömör Balázs életműve, aki – török fogságban, mint a szultán saját festőművész-krónikása – rengeteg pillanatát örökítette meg a török-magyar harcoknak. Ezeken a képeken mind a török, mind a magyar oldalon nagyon gyakran lehet látni ezeket a tárcsapajzsokat. Valószínűleg a törökök tőlünk vették át ezt a nagyon hatékony pajzstípust.

Mivel a világ sokat változott az elmúlt ötszáz évben, sok helyen alkalmaznom kellett olyan anyagokat a rekonstrukció elkészítéséhez, melyek akkoriban még nem léteztek ebben a formában (rétegelt lemez, ragasztó, olajfesték) azok helyett, amiket ma roppant körülményes lenne beszerezni, de törekedtem minél inkább olyan módszerekkel, kézzel készíteni, ahogy régen is tehették. A prezentációmban lépésről-lépésre bemutattam, fényképekkel illusztrálva a pajzskészítés különböző mozzanatait.

A kész pajzsot végül élőben is kipróbáltam, lóháton, teljes korabeli fegyverzetben. Habár lovaglás közben szokatlan a viselése, a mozgásban egyáltalán nem zavaró, és a teljes bal oldalt, illetve a hátat, valamint a tarkót jól védi. Mind kopjával a kézben, mind pedig karddal jól lehet használni, sőt a kopja előrszegezésekor azt rá lehet támasztani a pajzusra.

Tapasztalataim szerint a tárcsapajzs lóháton rendkívül kényelmesen használható védőfegyver. Ez is az oka, hogy miután a hadviselésből a lőfegyverek hatására a pajzsok mind kivesztek, a huszártárcsa mondhatni tovább élt a klasszikus huszáruha egy darabjaként, a mente formájában. A mente ugyanis, ami előtte, mint kabát funkcionált, átvette a pajzs szerepét, ez az oka annak, hogy a mentét ugyanúgy vállra vetve, panyókan viselték, mint a tárcsapajzsot, illetve ezért látták el a kardvágásokat jól felfogó sűrű zsinórozással.

Számomra nagyon érdekes munka volt ez a fajta történelmi kutatás, az ún. kísérleti régészet. Ez a régészeti módszer sokat segít az olyan témák, például egy adott kor hadviselésének megértésében, amiket csak a források és leletek felhasználásával nehezen lehetne kikutatni napjainkban.

———— TÓTH SEBESTYÉN (11/B)

2016. június 24-én Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök **diakónussá szentelte Bak Ádám János** öregdiákunkat (2010/B). A jó Isten áldása kísérje szolgálatát!

Palerdi András (1986/A) öregdiákunk, az Opera vezető basszusa 2016. június 25-én a férfi énekesek közül kiérdemlő **kamara-énekesi kitüntetésben** részesült. András az elmúlt évadban tizenegy szerepet alakított és összesen negyvenhét előadásban lépett színpadra. További szép sikereket kívánunk!

Szeretettel gratulálunk **dr. Boncz Imre** öregdiákunknak (1987/B) a **Magyar Érdemrend Tisztikeresztje** kitüntetéséhez. Öregdiákunk a Pécsi Tudományegyetem Egészségtudományi Karának dékánhelyettese, az egyetem Egészségbiztosítási Intézetének igazgatója, egyetemi tanár.

2016. augusztus 28-án Debrecenben Kocsis Fülöp metropolita **áldozópappá szentelte Kocsis Dániel** öregdiákunkat (2006/A). Dániel az érseki hivatalban látja el a titkári feladatokat, emellett a debreceni Attila téri görögkatolikus egyházközségnél lesz kisegítő lelkész. Isten áldása kísérje munkáját!

2016. augusztus 29-30. között a ferences köznevelési intézményekben dolgozó pedagógusok **Ferences Pedagógia Napokon** vettek részt Mátraverebély-Szentkúton. A pedagógiai napok céljai között szerepelt a ferences közösséghez való tartozás erősítése a testvérekkel közösségben végzett imádság révén, a ferences intézményekben dolgozó pedagógusok közösségének erősítése, szakmai töltekezés, elköteleződés a legfontosabb pedagógiai célok iránt, illetve a tanévnyitói értekezlet megtartása. A két nap során közös szentmise, zsolozsma; plenáris előadások, műhelymunkák közül lehetett választani, de lehetőség nyílt a tanárkollégákkal való kötetlen beszélgetésre is.

2016. szeptember 11-én, a gimnáziumunk fennállásának 85. évfordulója tiszteletére rendezett tornatermi ünnepségen, Lukovits Milán igazgató bevezető beszéde után **Horányi László színművész**, az Esztergomi Várszínház igazgatója, öregdiák (1969/B) ünnepi zenés műsor keretében osztotta meg frankás diákjeveivel kapcsolatos emlékeit diákjainkkal és öregdiákjainkkal.

2016. szeptember 17-én a Vállalkozók Országos Szövetségének gáláján az év vállalkozója díjak, illetve a Megyei Príma Díjak idén tizenkettedik alkalommal kerültek átadásra. A díjazottak között van **dr. Major Balázs** (1993/A) öregdiákunk, aki **Megyei Príma Díjat** kapott és **Mudrák Attila** (1976/B) öregdiákunk, aki **Príma Különdíjat** kapott. Mindkettejüknek szeretettel gratulálunk!

Elmer István (1970/B) öregdiákunk vehette át a magyar alapítású nemzetközi újságíródíjat, az **Európa-érmét**. A Szabadelvű Médiaműhely (SZEMM) elismerését a XVIII. alkalommal adták át, a helyszín ezúttal a budapesti a Croatica Médiaközpont volt, a medált egy korábbi díjazott, a horvát rádió és televízió újságírója, Ivo Kujundzic nyújtotta át a magyar kitüntetettnek. Elmer István kitüntetéséhez szívből gratulálunk, nem feledve azt a sok jót, amit iskolánk pályafutása során folyamatosan kap tőle.

Szeptember 19-én az esztergomi Helischer József Városi Könyvtárban mutatta be idei negyedik lapszámát a Pannon Tükör kulturális folyóirat. A lapszám esztergomi összeállítást tartalmaz, sok frankás vonatkozással. Az estén **Kaj Ádám** főszerkesztővel, ferences öregdiákkal (2007/B), Szemes Péter munkatárssal, valamint Vörös István József Attila-díjas költővel és a versrovat vezetőjével Bánhidly Vajk tanár úr beszélgetett. A bemutatót gimnáziumunk 12/AA osztálya is megtisztelte jelenlétével.

2016. szeptember 26-án technikai dolgozóink Lukovits Milán igazgató vezetésével Egerben és környékén kirándultak.

Október 4-én, **Szent Ferenc atyánk tranzitusán** Tóth Tamás plébános, székesfehérvári esperes, ferences öregdiák (1992/A) tartott elmélkedést. Az ünnepség végeztével 20 fő 7/A osztályos, 28 fő 9/B osztályos tanuló tűzhetette fel iskolánk befogadást jelképező jelvényét.

Október 4-én két ferences szerzetes, **P. Kovács Bánk OFM** és **P. Frajka Félix OFM** átvette **gyémántdiplomáját** a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán. Mindkét szerzetesnek szeretettel gratulálunk, a jó Isten áldását kérjük további életükre és munkájukra!

Nemzeti emléknapunkon, **október 6-án** 8/A osztályos diákjaink és az énekkar szereplésével – dr. Ámon Györgyné Gabriella tanárnő és Pálmai Árpád tanár úr szervezésében – az iskola méltó módon emlékezett meg az aradi tizenhárom vértanúról.

Gimnáziumunk a NTP-MTTD-16 pályázat keretében 1.300.000 Ft-ot nyert a „Föld alatt és föld felett a Nagy-Strázsa-hegyen” projekt megvalósítására. A pályázatban vállalt fő tevékenység a biológia, földrajz és informatika tantárgyakhoz kapcsolódó elméleti és gyakorlati ismereteket elmélyítő és bővítő komplex tehetségazonosító és tehetséggondozó program megvalósítása.

A Nemzeti Agrárgazdasági Kamara a 2016. évi „Magyarok Kenyere Program” során összegyűjtött búzából 600 kg mennyiségű lisztet adományozott gimnáziumunk számára. Adományukkal nagyban hozzájárultak a napi étellemezősi gondjaink enyhítéséhez. Nagylelkű adományukat hálásan köszönjük!

Adományokat a SZENT MIHÁLY ALAPÍTVÁNY javára lehet befizetni. Célja: szegény sorsú, nagycsaládos vagy árva, kollégiumi ellátásban részesülő gimnáziumi tanulók segítése tanulmányaik végeztéig. Számlaszám: 12025000-00134061-00100006.

2017. június 13-án lesz 300 éve annak, hogy a ferencesek a török pusztítás után visszaköltöztek az esztergomi ferences kolostorba, és ünnepélyesen bevonultak templomukba. Erre az ünnepre szeretnénk a több mint 40 éves belső festést és a kopottas tornyot restaurálni. Ehhez kérjük nagylelkű támogatásokat, remélve, hogy a kőből épült templom megújulása közösségeinket is még élőbbé formálja. Az átutaláshoz szükséges adatok: Számlatulajdonos neve: Ferences Templom, Bank és számlaszám: Budapest Bank 10103661-09370232-00000006. Közlemény rovat: „A templom felújítására.” A támogatásokat előre is köszönjük!

Hálánkat és köszönetünket fejezzük ki az oroszországi „Békességszerzők és Béke” Alapítvány alapítójának, dr. Andrey Chizik úrnak és Mikhail Lavrenyenko kuratóriumi elnöknek, hogy adományukkal az ideai tanévben is támogatták diákjainkat.

Köszönetünket fejezzük ki az Esztergomi Gran Parkoló Kft.-nek, hogy Romanek Etelka polgármester asszony és Bánhidya László alpolgármester úr hozzájárulásával ingyenesé tette a parkolást a „Veni Sancte” napján a szülők részére gimnáziumunk környékén.

Kékesi Szilvia óvodavezetőnek köszönjük a gimnáziumunk részére adományozott gumitéglát.

Köszönjük a Bonum Televíziónak, különösen Jakab Péter főszerkesztőnek, hogy Assisi Szent Ferenc ünnepén élőben közvetítették a tranzitus szertartását. Isten fizesse meg!

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

! ! !
A NYÍLT NAPOK IDŐPONTJA
2016. november 19. valamint december 3.
A programok mindkét alkalommal 9.00 órától kezdődnek, amelyre a most hatodik és nyolcadik osztályos fiúgyermekeket várjuk szüleikkel együtt.
Érdeklődni lehet Kedves Ilona iskolatitkárnál a 06-33/898-098 telefonszámon, munkanapokon 7–15 óra között.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálásan köszönöm az Öregdiákoknak és Jeromos atya tisztelőinek az anyagi hozzájárulásukat iskolánk egykori tanára, igazgatója domborművének elkészítéséhez. Az öregdiák közgyűlés áprilisban döntött arról, hogy emléket szeretne állítani Jeromos atyának. A szépen kivitelezett domborművet szeptember 11-én lepleztük le, amikor iskolánk fennállásának 85. évfordulóját ünnepeltük. Az idén érettségi találkozót tartott osztályok adták össze közel felét a költségeknek, a másik felét átutalások formájában kaptuk, illetve Jeromos atya rokonsága és más öregdiák rendezvények résztvevői is adakoztak. Ezek együtt szinte pontosan fedezték a felmerült költségeket. Nagy öröm, hogy reméljük a mennyből is, de a domborműről Jeromos atya szeretettel néz gyöngyvirágos fiúra, és hogy iskolánk épülete is egy szép műalkotással gazdagodott. Köszönet az adakozóknak, a művészeknek, Jeromos atya minden tisztelőjének!

P. LUKOVITS MILÁN, IGAZGATÓ

Szent Ferenc élete és legendái

- Hány nap telik el Szent Ferenc stigmatizációja és boldog halála között?**
A 16
B 11
C 50
 - Mikor kapta meg Szent Ferenc atyánk a Szent sebhelyeket?**
A 1224. jan. 17.
B 1226. okt. 04.
C 1224. szept. 17.
 - Milyen cselekedettel szakított apjával Szent Ferenc?**
A Odaadta neki ruháit és lemondott örökségéről.
B Világgá ment.
C Feleségül vette Klárát.
 - Mi volt Szent Ferenc eredeti neve?**
A Emidio De Felice
B Giuseppe Di Stefano
C Giovanni di Pietro Bernardone
 - Hol esett fogságba Szent Ferenc?**
A Assisi
B Róma
C Perugia
 - Az alábbiak közül ki nem kapta meg a stigmákat?**
A Pietrelcinai Szent Pio
B Assisi Szent Ferenc
C Boldog Batthyány-Strattmann László
 - Hány társat vett magához Szent Ferenc?**
A 5
B 12
C 20
 - Ki volt Szent Ferenc első társa?**
A Leó testvér
B Bernát testvér
C Maseo testvér
 - Mit kért Szent Klára Szent Ferenctől?**
A Szónokoljon neki.
B Ebédeljen velem.
C Menjenek együtt Rómába.
 - Hány gimnáziumnak a fenntartója a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány?**
A 12
B 3
C 2
- Összeállította: Gyarmati Valentin (11/B)

Az előző kvíz helyes megfejtései:
1.: C; 2.: B; 3.: C; 4.: B; 5.: C; 6.: A; 7.: C; 8.: C; 9.: B; 10.: B
Nyertesek: Gombkötő Zoltán (10/B), Szalay Kolos (9/A), Lócskai Balázs (Esztergom), Kender Tiborné Terike (Esztergom)
Beküldési határidő: december 5.

Kérjük, hogy helyes megoldásokat névvel és címmel ellátott borítékban juttassák el a szerkesztőség címére: Franka-lap Szerkesztőség, 2500 Esztergom, Bottyán J. u. 10. A diákok személyesen is leadhatják az iskola portáján, boríték nélkül!

Nyeremények: Iskolánk azon tanulói, akik hibátlanul töltik ki a feladványt, sorsoláson vesznek részt. **A kiválasztott három nyertes Esztergom legjobb pizzériájában, a Rizzóban veheti át nyereményét: egy általa választott pizzát. Öregdiák, ill. külsős olvasóink közül egy személyt sorsolunk ki, aki értékes tárgyi ajándékban részesül, amelyet postai úton küldünk el.**

